

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติและความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไปมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไปมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 -6) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มโรงเรียนเวียง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 302 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนบ้านเว้ง ตั้งกักสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเว้ง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 60 คน ที่มีการจัดนักเรียนในแต่ละห้องแบบความสามารถ ซึ่งได้มาโดยคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงอย่างมีเกณฑ์ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ครบจำนวน 60 คน ตามเกณฑ์ที่จะนำมาใช้ศึกษาได้
2. เป็นโรงเรียนนาร่องหลักสูตรใหม่
3. เป็นโรงเรียนที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ (ดังรายละเอียดในตารางที่ 1)

จากนั้นดำเนินการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยวิธีการจับฉลากห้องเรียน ดังนี้

1. จับฉลากห้องเรียนมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 ห้องเรียน จาก 3 ห้องเรียน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน (จากนักเรียนทั้งหมด 90 คน)
2. สุ่มห้องเรียนเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวิธีจับฉลากกลุ่มทดลองได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นิทานพื้นบ้านที่ใช้เป็นสื่อในการสอนอ่านซึ่งได้ผ่านการคัดเลือกแล้ว จำนวน 10 เรื่อง
2. บทอ่านทั่วไปที่ใช้เป็นสื่อในการสอนอ่าน ซึ่งได้ผ่านการคัดเลือกแล้ว จำนวน 10 เรื่อง
3. แผนการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้าน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 10 แผน
4. แผนการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้บทอ่านทั่วไป ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 10 แผน
5. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากการสร้างแบบวัดเจตคติตามวิธีการของลิเคิร์ท จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ 5 4 3 2 1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 3.20 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .93

6. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ แต่ละข้อมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 - .68 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 1.00

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ทดสอบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
2. ดำเนินการสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ตามแผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ จำนวน 30 คาบ
3. ทดสอบหลังการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง

สรุปผล

1. นักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป
2. นักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป มีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไปมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นางลักขณ์ คำยิ่ง

(2540) อรวรรณ น้อยมุข (2544) จุติกาญจน์ สุวรรณธาดา (2538) ทับทิม พรหมวิหารสังจา (2533) และ อรรด พลายระหาร (2535) ที่ทำการศึกษากับนักเรียนกลุ่มทดลองโดยนันทานมาใช้เป็นสื่อในการสอนอ่าน ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับสาเหตุที่ทำให้ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันนี้อาจเป็นผลมาจากการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างความสนใจ เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องที่สนุก ได้ความรู้ ความเพลิดเพลิน ทั้งยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย ทั้งนี้กระบวนการเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้านนั้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจกับข้อความและเรื่องราวนั้นตามลำดับขั้นตอนของการอ่าน สอดคล้องกับแนวความคิดของ วิไลลักษณ์ เล็กศิริรัตน์ (2537 : 9) ที่ว่า หน้าที่สำคัญที่ผู้อ่านจะต้องทำในฐานะผู้รับสารก็คือ ทำความเข้าใจกับข้อความนั้นจะเกิดความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม ในการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้านนั้น เป็นการสอนอ่านที่ตระหนักถึงพื้นฐานความสามารถในการอ่านของนักเรียนเป็นสำคัญ ดังที่ บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1970 : 235) กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐานต่างๆ ของผู้อ่าน ได้แก่ การเข้าใจความหมายของคำซึ่งถือเป็นทักษะขั้นพื้นฐานของการอ่าน หากนักเรียนรู้จักความหมายของคำไม่เพียงพอจะส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจประโยค ข้อความแต่ละย่อหน้าและไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ ส่วนการอ่านทีละคำนั้นจะไม่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ดี การจัดการเรียนการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านนั้นได้เน้นตามกระบวนการดังกล่าว โดยเริ่มตั้งแต่ให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของคำ เข้าใจประโยคแต่ละย่อหน้า และเนื้อหาทั้งหมด กัลยา ยวนมาลัย (2539 : 31) กล่าวว่า การอ่านจะเกิดความเข้าใจได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้อ่านที่จะช่วยให้ ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องได้ชัดเจนและเห็นภาพพจน์ เกิดจินตนาการ เพราะมีประสบการณ์ในเรื่องนั้นมาแล้ว นอกจากความเชื่อ ความสนใจจะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้น การสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านนั้นเป็นกลวิธีสำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนได้อ่านในเรื่องราวที่ตนเองสนใจ อีกทั้งมีความเชื่อ ศรัทธาในเรื่องนั้นๆ มีเนื้อหาสาระที่อยู่ในระดับของความสนใจของเด็กวัยนี้ด้วย ดังที่ ฉวีวรรณ อุทากินันท์ (2542 : 47 - 48) กล่าวว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 เป็นเด็กก่อนวัยรุ่น ความสนใจในการอ่านจะกว้างขวางขึ้น เด็กวัยนี้จะชอบเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ชีวิตประวัตินุคคลสำคัญ เรื่องเด็กวัยเดียวกัน เรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่น ประเพณีพื้นบ้าน เด็กวัยนี้จะชอบหนังสือเรื่องมากกว่ารูป การที่นักเรียนได้มีโอกาสเรียนเรื่องราว

ที่เกิดขึ้นใกล้ตัวและอยู่ในระดับความสนใจจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น

ดังนั้น นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านจึงมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป โดยที่กลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไปมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญวีย์ สันติกุล (2542) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทาน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับสาเหตุที่ทำให้เจตคติต่อการอ่านภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอาจเป็นผลมาจาก กิจกรรมการเรียนการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีเนื้อหาและกระบวนการเรียนรู้ที่เร้าความสนใจ ชวนให้ติดตามอยู่ตลอดเวลา นิทานพื้นบ้านที่นำมาใช้เป็นสื่อการสอนอ่านสนุกสนานน่าสนใจ ต่างจากการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป เพราะบทอ่านทั่วไปบางเรื่องเป็นเรื่องที่ไกลตัวนักเรียน ไม่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบริบทรอบๆ ตัวของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สิบพงศ์ ธรรมชาติ (2540 : 49 - 50) ที่ว่า นิทานพื้นบ้านเป็นวรรณกรรมที่แต่งขึ้นมาเพื่อความบันเทิงเป็นประการสำคัญ ฟังแล้วสนุกสนาน เพลิดเพลินทั้งเนื้อเรื่องและการใช้ภาษา ขณะเดียวกันนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านได้ศึกษาเรียนรู้เรื่องราว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นของตน ก็ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น เพราะเจตคติเป็นเพียงความรู้สึกเชื่อ ศรัทธา ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมา ซึ่งอาจจะไปในทางที่ดีหรือไม่ดีก็ได้ เจตคดียังไม่เป็นพฤติกรรมแต่เป็นตัวการที่จะทำให้เกิดพฤติกรรม ดังนั้นเจตคติจึงเป็นคุณลักษณะของความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2542 : 54)

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ ไพศาล หวังพานิช (2526 : 146) ที่ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกภายในของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นเกิดพฤติกรรมตอบสนองต่อ

ถึงนั้นในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นการสนับสนุนหรือโต้แย้งก็ได้ เจตคติจึงเป็นเรื่องของ ความรู้สึกภายในจิตใจ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ ตนเองสนใจ และเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น ชุมชนของตนเอง โดยอาศัยสื่อลักษณะต่างๆ นั้น ย่อมเป็นการเสริมสร้างเจตคติต่อการเรียนรู้เรื่องราวที่ใกล้ตัว การนำนิทานพื้นบ้านมาใช้ในการ เรียนการสอน ย่อมเป็นการเสริมแรงที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติต่อการอ่านภาษา ไทยดีขึ้น ซึ่งไปสอดคล้องกับแนวความคิดของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2541 : 68) ที่ว่า การ นำสื่อนิทานพื้นบ้านมาใช้ประกอบในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนจะเป็นสิ่งที่มีบทบาทที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนเรื่องราวที่เป็นประวัตติความเป็นมาเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคม หมู่บ้านของคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่า ตนได้เรียนในสิ่งที่ใกล้ตัว และเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการอ่านสูง ขึ้น ดังนั้น การที่นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งที่ใกล้ตัวดังกล่าวจะเป็นแรงเสริมที่สำคัญที่ส่งผลให้ นักเรียนมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยดีขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การเรียนการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านนั้นช่วย ส่งเสริมให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย เมื่อนักเรียนได้เรียนในสิ่งที่ใกล้ตัวและ เรื่องที่นักเรียนสนใจ ย่อมทำให้นักเรียนเห็นประโยชน์และคุณค่าจากการเรียนรู้ ส่งผลให้เกิด เจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น ดังนั้น นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทาน พื้นบ้านจึงมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยแตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ บทอ่านทั่วไป โดยที่กลุ่มทดลองมีเจตคติสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้นำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรตระหนักอยู่เสมอว่าการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านและบทอ่านทั่วไปแก่นักเรียนพูดสองภาษาเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ง่ายนัก ดังนั้นการสอนจึงควรมีลักษณะการดำเนินการแบบค่อยเป็นค่อยไป มุ่งประเด็นไปที่การรู้จักและเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

1.2 นิทานพื้นบ้านและบทอ่านทั่วไปที่นำมาใช้ในการสอนอ่านควรมีลักษณะเนื้อหาของความยากง่ายในระดับเดียวกัน

1.3 การสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้ภาษาถิ่นที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านเพื่อพัฒนาการอ่านของนักเรียนพูดสองภาษานั้น เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรอธิบายความหมายของภาษาถิ่นที่แปลเป็นภาษาไทยมาตรฐานให้ผู้เรียนเข้าใจก่อน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความ

เข้าใจความหมายของเนื้อหาในบทเรียนยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการอนุรักษ์ พัฒนา และส่งเสริมการใช้ภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้ภาษาถิ่นเป็นฐานในการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 การสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านและบทอ่านทั่วไป จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยการปรับ เพิ่ม ขยาย เนื้อหาสาระในหลักสูตรภาษาไทยที่กำหนดไว้ในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โดยครูผู้สอนสามารถนำนิทานพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในท้องถิ่นมาบูรณาการกับการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นๆได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านทักษะการอ่านภาษาไทยโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมกับนิทานพื้นบ้านไทย ว่าจะส่งผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านที่แตกต่างกันหรือไม่

2.2 ควรมีการศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนพูดสองภาษาโดยใช้รูปแบบการสอนในลักษณะต่างๆ เช่น การสอนแบบ เอ อาร์ ซี (Anticipation Realization Contemplation) ซึ่งเป็นการสอนอ่านที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจให้กับนักเรียน โดยมีทฤษฎีพื้นฐานคือ การนำความรู้เดิมเข้ามาเป็นพื้นฐานในการอ่าน

2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยทักษะด้านอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด และการเขียน โดยใช้สื่อประเภทอื่นๆ หรือนำผลการศึกษามาใช้พัฒนาคุณภาพทางการศึกษาภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษาให้ดีขึ้น

2.4 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมที่เล่าเป็นภาษาไทย กับนิทานพื้นบ้านมุสลิมที่เล่าเป็นภาษามลายู